

Boekfragment 'Vlinder' - Wilma Geldof

Ik wilde Vlinder niet naar huis meenemen omdat mijn ouders zo zeurden. Ze stelden irritante vragen over Vlinder waar ik het precieze antwoord nooit op wist.

'Het klopt niet,' zeiden ze dan. Maar ze konden zich gewoon niet voorstellen dat er mensen als Vlinder bestonden. Mensen die deden wat ze zelf wilden!

Misschien zou het helpen als mijn oma Vlinder zou zien. Oma was makkelijker, oma vond bijna alles goed van mij.

'Je hebt toch niks te doen,' zei ik tegen Vlinder, die eerst geen zin had.

'Ik doe genoeg,' antwoordde ze.

'Wat dan?'

'Beetje chillen. Chatten. App'en. Uitzoeken hoe ik in Amerika in clips kan gaan dansen, maar daar moet je geloof ik achttien voor zijn. Plannetjes maken. Want weet je...?' Ze klonk ineens enthousiast: 'Weet je wat ik wil?'

'Wacht even!' Aan de overkant van de straat zag ik een groepje mensen van het veldje. Gita, Meike, Laurens en nog een paar. Ik wilde dat ze mij zagen. Dat ze mij met Vlinder zagen. 'Even oversteken.' Vlinder wist toch niet welke kant we op moesten.

'Hé hoi!' Ik zwaaide. Alle ogen werden groot. Nekken verdraaiden zich. Ik was tevreden. Allemaal wisten ze nu bij wat voor gave griet ik hoorde en iedereen wist dat ik ook heel anders was dan zij. Ik voelde hun blikken in mijn rug.

'Die zitten in mijn klas,' zei ik tegen Vlinder toen het groepje voorbij was.

Vlinder knikte vaag. 'Luister eindelijk eens. Ik heb een plan. Weet je wat ik wil?'

'Nou?'

'Weg! Met jou! Laten we van de zomer gaan reizen!'

Mijn hart maakte een sprongetje. Op vakantie met Vlinder!

'Ja! Leuk!' riep ik meteen.

'Ik wil naar het Zuiden. Zuid-Frankrijk, Spanje, misschien Ibiza.'

'Met de bus?'

'Nee joh. Liften. Dat kost geen geld. Kunnen we de hele zomer wegblijven. Of nog langer!'

Vlinder lachte uitgelaten. 'Onderweg kunnen we werken. In Zuid-Frankrijk kan je druiven plukken of werk zoeken op een camping. Er is altijd wel wat te doen.'

'Ja, denk je?'

'Zeker weten.'

'Lijkt me geweldig!' In gedachten zag ik ons langs een zoevende snelweg staan. 'Is het niet gevaarlijk?'

‘Liften?’ Vlinder schudde haar hoofd. ‘Niet als je met z’n tweeën bent. Je moet op bepaalde dingen letten. Dat je bijvoorbeeld allebei tegelijk instapt. Dat zo’n vent er niet met één van ons vandoor kan gaan.’

Vlinder wist dingen waar ik nog nooit bij had stilgestaan. Toen dacht ik aan mijn vader en moeder. Die het al eng vonden als ik ’s nachts door ons gehucht fietste.

‘Ik mag nooit van mijn ouders...’

‘Hoor eens, wie z’n leven is het nou?’

‘Ja, maar...’

‘Je kunt het ook gewoon dóen. Een briefje achterlaten. Ze één keer in de week op mijn mobieltje opbellen zodat ze zich geen zorgen hoeven te maken.’

‘Op jouw mobieltje?’

‘Fred heeft de mijne verkocht. Ik heb een andere. Nu ben ik niet meer te traceren. En jij dus ook niet.’